Мал. В. ГЛИВЕНКА

1 ТРАВНЯ

2 ТРАВНЯ

РЕЙХСТАГ

Сонце, квіти, кумачі!..
З святом, любі читачі,
З святом Травня Переможного!
Радо вас вітаєм кожного!..

МИР

5 ТРАВНЯ

9 ТРАВНЯ

перець

№ 8 (547). РІК ВИДАННЯ XXV Ціна 10 коп. КИЇВ. КВІТЕНЬ 1965

Мають стяги переможні

perec-ua.
perec-ua.

Простеливши зеленавий
Килим-гобелен,
Йде землею Першотравень
У шовках знамен.

А попереду на святі —
Перемоги стяг,
Той, що ми у сорок п'ятім
Знесли на рейхстаг.

Пнувся Гітлер знахабнілий,
Готував «бліцкріг»,—
Ми ж загарбників скрутили
В баранячий ріг.

Вже були вони й не раді
Тій війні, коли
Вдосталь їм у Волгограді
Перцю ми дали.

Так заброд ми в шию гнали,
Так трясли в «котлах»,
Що пихаті закричали
І «капут» і «швах».

Аж до самого Берліна
З тисячі «катюш»
Поливав тим зайдам спину
Гаряченький душ!

Хай же ті, що в бундесвері
Зайняли пости,
Не плетуть собі химери
Знов на нас іти.

Хай не пробують чужинці
Розв'язать війну,
Бо тепер у нас гостинці
Є такі, що ну!

Нам іздавна осоружна
Навісна війна.
«Світу — мир!
Народам — дружба!» —
Заклик наш луна.

Вся сім'я народів, здавна
Збратана в боях,
Стелить мирним Першотравням
Вже вдвадцяте шлях;

На землі квітчає простір,
Прагне висоти,—
Знов були у високості
Зоряні брати.

Шану й подив міліонів
Викликав політ:
Вийшов першим наш Леонов
У космічний світ!

Наші славні космонавти
Не здають ніде,
І на Місяць вийдуть завтра —
Вже до того йде!

Як же всім нам не радіти,
Не співать пісень?
Люди наші — самоцвіти —
Осявають день!

Повінь ринула зелена —
Все гниле кона...
А навкруг,
навкруг — знамена
І —
весна,
весна!

Валентин ЛАГОДА.

Сторінки воєнного „Перця"

Мал. Ю. ГАНФА

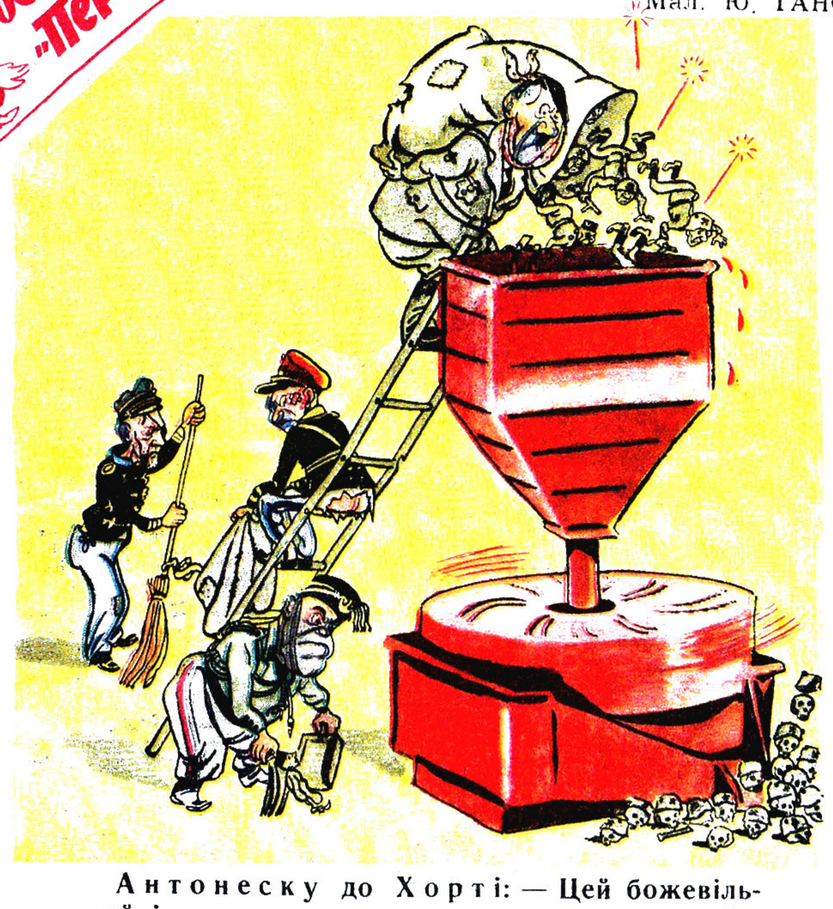

Антонеску до Хорті: — Цей божевільний і нас на цих жорнах перемеле, а українського борошна все одно не дістане.

ФРІЦ-КАР'ЄРИСТ

Мал. Л. БРОДАТИ

— Йолоп! Тобі чин фельдфебеля дали, а ти від їхньої артилерії по льохах ховаєшся!
— Пане полковнику, мені дуже хочеться дожити до вищого чину...

ТОЧНА АДРЕСА

Мал. Л. БРОДАТИ

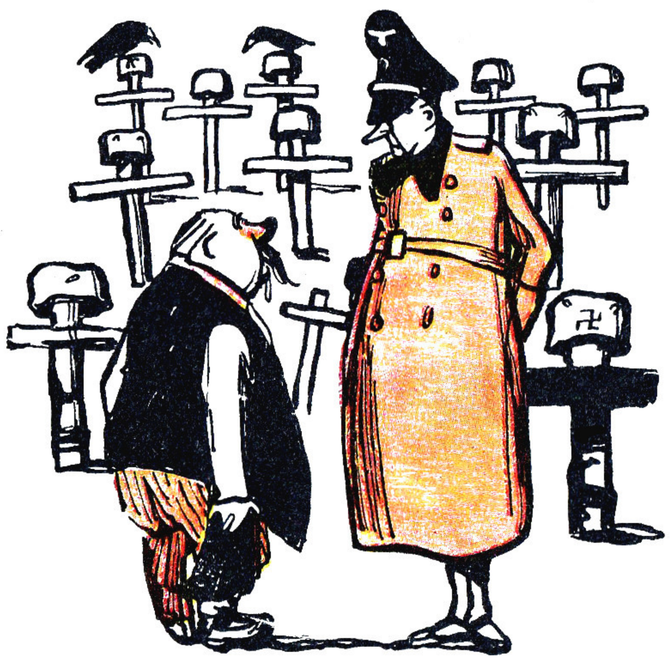

— Де пан комендант мешкає?
— Вдень у комендатурі, вночі — на цвинтарі.

ЧЕРЕЗ РІЧЕНЬКУ

(Популярна пісенька)

«Через річеньку,
Через биструю,
Драпай до мене,
Я порятую.

Милий, хороший,
Моє золото,
Драпай швиденько
Через болото.

Через болото,
Через ставочки,
Драпай у ночвах,
Пливи у бочці.

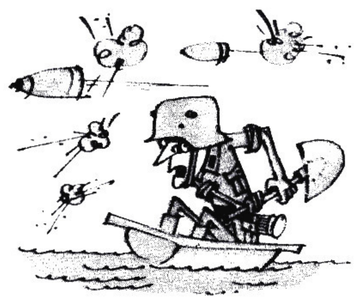

Пливи у бочці,
Верхи на дошці,
Неси до мене
Хоч свої кості.

Драпай на Одер,
Топай на Ельбу,
Рятуй швиденько,
Мій милий, тельбух...»

Ворсклу продрапав,
Десну проскочив,
А Дніпра-річки
Не перескочив.

Де не взялася
Медхен-Катюша,
Витрясла з фріца
Тіло і душу,

Тіло і душу,
Кожу і кості,
Щоб не ходив фріц
До Дніпра в гості.

Степан ОЛІЙНИК

День перемоги

Той День незабутній почався уночі.
І рівно о третій годині!
Гриміли гучніше гармат приймачі
На радість усій Батьківщині:

— Прийшла Перемога! Від помсти не втік
Маньяк біснуватий з Берліна:
Фашизм, що ледь ноги у «драпі» волік,—
Закорчився і став на коліна!

Та радісна вість — на весь край-океан
Котилася знову і знову...
І рівно о третій — народ наш, титан,
Збудився, як по трубному зову:

Заповнював площі
І всі вулиці,
Вітався, обіймався без розбору.
Хто мав автомат чи наган у руці,—
До ранку бабахкав угору!

Дзвінки телефонні лунали, як марш,—
В квартирах, міськрадах і вище
(В приймальних тоді не було секретарш!):
— Із Днем Перемоги, дружище!

І всяк, кому дзвониш, безмежно був рад
(В своїм кабінеті чи вдома!).
Я сам у ту ніч, подзвонивши навгад,
Вітав, пам'ятаю, наркома!

Нехай на пшоняних пайках ми жили,
Солдати в труді і в дозорі,
Ми тим були й сильні, що рівні були
У спільному щасті і в горі!

Єднала, братала нас, чесних людей,
Зоря всенародного свята:
Кого б хто не стрів — пригортав до грудей,
Як рідну сестру і як брата.

Обійми і плач... Бо найближчих імен
Уже ми не стрінем з дороги.
(Не вернеться більше і брат мій Семен,
Що впав на зорі перемоги!).

А радіо радує:
— Струшено з пліч
Задимлену землю окопа!
З повагою воїнам нашим навстріч —
Зніма свої шляпи Європа!...

Підводилось сонце.— На мітинг у сквер
Спішили ми, світлі і мужні...
. . . . . .
Брати мої! Друзі! Давайте й тепер
Такі ж будем щирі і дружні!

Щоб більш не вривались в літа молоді
Зловісні сирени тривоги,
Щоб кожен наш день в життєдайнім труді —
Був сяючим днем перемоги!

УКРАЇНСЬКА ГОСТИННІСТЬ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

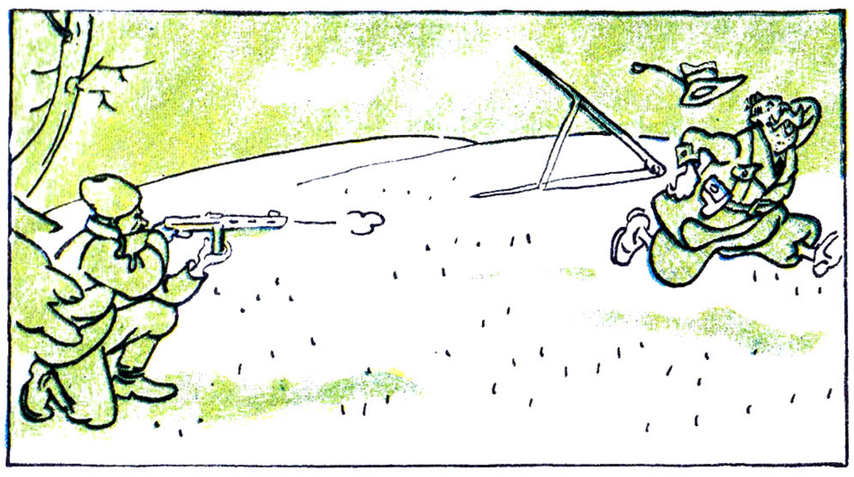

— Ну от, гаде, і став я перед тобою на коліна.

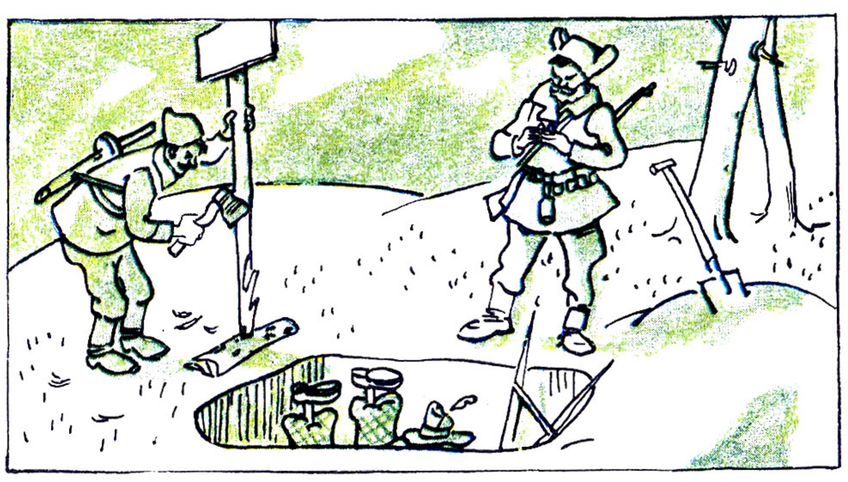

— Тепер одержуй акт на вічне користування землею.

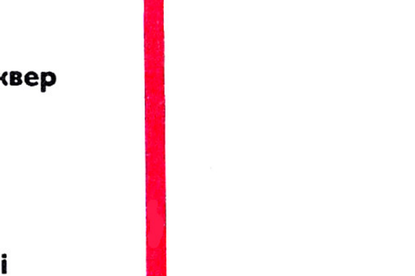

Коломийки

Ласо Гітлер поглядає на Вкраїни мапу,
Щиро заздрить баранові, завидує цапу:
— Ой, баране, бараночку, цапонько, бугаю,
У вас ума — кіт наплакав, я й того не маю.

Що це сталось, надто часто я бігаю тпруті...
Більшовики окаянні стали вже на Пруті.
Скажи, Геббельс, чи від Прута їм до Рейну
близько?
Щось напровесні під ліжком стало в мене
слизько.

Гітлер Геббельса по морді кулаками креше,
Що воює сам погано, а той кепсько бреше.

Біжать фріци з України в однім черевику,
Повернуло назад носом Гітлерові пику.

Десь шелеснув на городі ховрашок у бобі,
Як цибуля, очі стали аж на самім лобі.
Ой, неважно, ой, погано, ой, гірко ся маю,
Одливайте, поки можна, водою з Дунаю.

Старе й мале по всім світі вже заговорило,
Що Гітлеру на Вкраїні розквасили рило.
Ой, боже мій,— стогне Гітлер,— найбільше
боюся,
Як повісять мене часом, а я обірвуся.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

ТОЧНІСТЬ...

— Рівно о сімнадцятій 00 військовий ешелон № 182 рушив на фронт, пане комендант. Як завжди, точно за графіком.

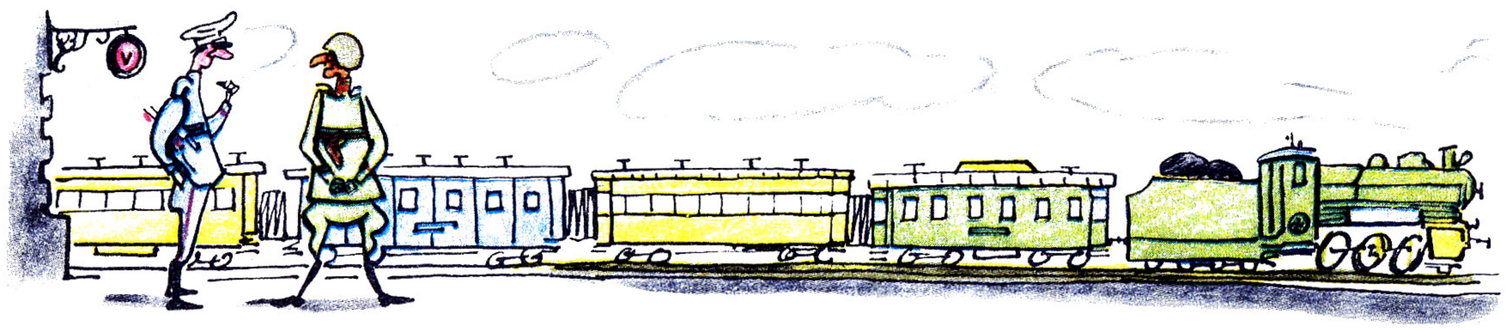

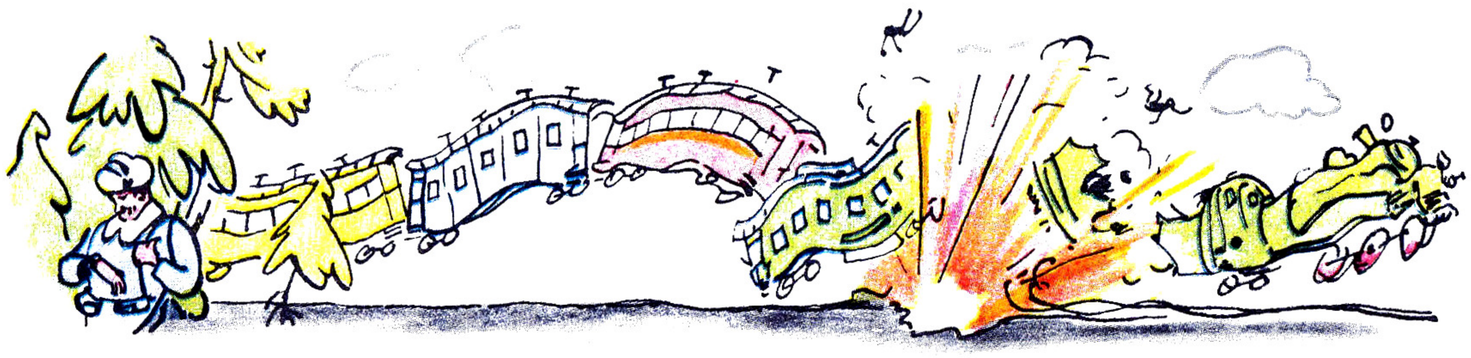

...І АКУРАТНІСТЬ

— Рівно о двадцятій 00 ешелон злетів у повітря. Завдання командира загону виконано точно за графіком.

НЕ ПРО СТРАШНЕ, А ПРО СМІШНЕ

Війна — це трагізм і героїзм. Але в житті завжди поруч з трагічним і героїчним знаходиться місце для смішного і комічного. Люди на війні не тільки йшли в бій і вмирали, траплялося їм і сміятися.

Перець звернувся з проханням до колишніх воїнів, ветеранів Великої Вітчизняної війни розповісти які-небудь смішні випадки, котрі запам'яталися їм на війні.

І вчорашні солдати дружно відгукнулися. Велике їм спасибі за це. Нижче ми публікуємо розповіді ветеранів.

ОЗБРОЇВСЯ

(З НЕВИГАДАНИХ ОПОВІДАНЬ)

Опісля Волзької епопеї почалося — довгими табунами потяглися з фронту вояки з італійських та румунських дивізій. Голодні, обірвані, щетинясті і жалюгідні. Підвозилися на санчатах, грілися в хатах, вициганювали їжу.

В одному селі парубійко, який вже давно збирався до партизанів, але все не міг роздобути зброї, ризикнув:

— Давай мінки...

І, підкидаючи в руці окрайця, кивнув на гвинтівку.

В одну мить міньба звершилась, і щасливий солдат побіг із хати.

Мати лаяла необачного сина.

— Воно тобі треба, ідоле? Повісять же або ще й хату спалять.

Син вдоволено посміхався. Та, зиркнувши у вікно, враз зблід і обмер: через двір до хати бігло десятків три чужинців з рушницями наперевіс.

— Пропали, — вдарила об поли мати.

Мовчки ввалились вони у хату. В одну мить оточили отетерілого хлопчину.

— Кліб... Бери пух-пух...

І навперебій сунули оторопілій жінці і її сину зброю.

Вночі парубійко привіз до загону повні сани італійських гвинтівок і патронів.

Юрій ЗБАНАЦЬКИЙ,
Герой Радянського Союзу. Колишній командир партизанського з'єднання ім. Щорса.

І ТУТ МЕНЕ ОСІНИЛО...

Після успішного бою сіли ми відпочити. Коли, де не візьмись, увесь мокрий дідусь. Став, притупнув по піску босими ногами, взяв під козирок і відрапортував мені:

— Товаришу комісар, допишіть і моїх двоє, котрих я у царство Водяного відправив!

— Ви, діду, не рапортом, а так розкажіть, — порадив хтось із наших хлопців.

Викрутив дід картуза, розправив його і почав.

— Сиджу я в човні на Десні, рибалю. І не туди, що стрілянина зчинилась. А як забабахкало кругом, то я вже й ні з місця. Тоді чую, щось зашелестіло в лозі. Зирк — а звідти два фашисти з стрілячками в руках. Повалили в човен і командують, щоб віз їх на той бік.

Аж затіпався, мало весло з рук не випадає, але гребу. Уже на середину річки вибрались, як один з офіцерів вирячивсь на мене і питає:

— Партизан, дєд? Січас тебе капут. Буль-буль. Раки пойдьош кормить!

— Не партизан я, — пояснюю собакам отим, — можу й записягнутися. І тут мене осінило, — засміявся дід. — Піднімаю я руку, щоб перехреститись, а сам як крутону, вибачте, сидячочо. Човен — беркиць! Фашисти — мельк у воду. Один і не показавсь, а другий вирнув, щось забелькотів, а я його веслом луснув по тім'ю. І він слідом за першим — на дно.

Дідусь смачно затягнувся самосадом і на повному серйозі повторив:

— А знаєте, братці, і справді годував би я раків, аж, слава богу, осінило мене...

Василь МОЛЬЧЕНКО,
кавалер орденів Червоного Прапора і Богдана Хмельницького, кандидат історичних наук.

ПОЧАСТУВАЛИ

На Вінниччині це було. Ми повертался з бойового завдання. Бачимо, назустріч нам обоз рухається. На возах з награбованим майном їхали поліцаї. Ми сховалися в лісі. Коли, бачимо, один з возів звернув у бік села. На возі двоє поліцаїв та офіцер. Ну, думаємо, обійдемо їх і зустрінемо біля самого колгоспного подвір'я.

Приїхали. Чекаємо. Немає. Іздовий наш Сашко каже: вони поїхали тією дорогою, що веде до сільради. Ми навздогін, та до якої хати не під'їжджаємо, всюди відповідають: «Тільки що були й поїхали».

Під'їхали до хати нашого знайомого — Михайла. Той саме обідав. Запросив до столу. Де там! У рот нічого не лізе.

Виходимо на вулицю. Ми — це Галя, дружина командира роти і я. Бачимо віз з поліцаями і офіцером. Офіцер до мене: «Почастуєш, хазяїне?». Я до Галі. Вона кивнула — мовляв — почастуємо. Вертаємося в хату.

Апетит у поліцаїв чудовий. Жеруть, аж лящить. Офіцер обома руками прямо з миски хапає. І раптом закляк. Повен рот капусти. Очі ось-ось вилізуть. Почув ніжне лоскотання в боці. Це я притулив дуло пістолета. Один з поліцаїв кидається до мене. Я натискую курок. Осічка. Ще раз! Знову осічка. Галя б'є поліцая рукояткою нагана. Я перезаряджую пістолет, але пострілу немає: патрони одсиріли.

Рука офіцера тягнеться за пістолетом. Не дотягується. Офіцера душить кашель. Він подавився капустою.

Коли ми привезли того офіцера до наших, виявилось, що він — начальник карального загону з міста Лохвиці.

Дружина нашого знайомого Михайла була на сьомому небі від щастя:

— Навіть наша капуста, — каже, — стала гадам поперек горла.

П. ШВЕЦЬ,
колишній командир взводу партизанського полку імені Кірова, директор автобази № 3 «Головкиївбуду».

Сторінки воєнного „Перця"

ПОМЕРАНІЯ КАПУТ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

— Я не потерплю Померанського котла!.. Ліквідувати негайно!..

— Мій фюрер, його вже ліквідувала Червона Армія.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Пливе щука з Кременчука...

МИСЛИВСЬКА ПРИГОДА

Мал. Ю. ГАНФА

— Бий, Карно, переднього, бо втече...

НА ТРОФЕЙНІЙ ВИСТАВЦІ

Мал. Б. ФРІДКІНА

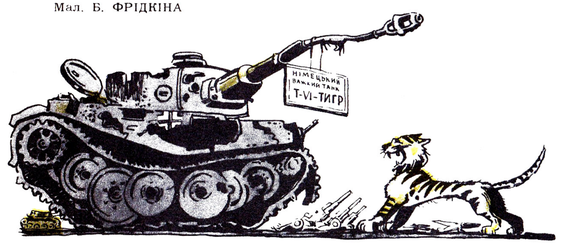

— Теж мені тигр! А подряпали, як зайця...

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Уся Третя Імперія на вгороді в Ликерії.

З ПІСНІ СЛІВ НЕ ВИКИНЕШ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Та внадився журавель
До бабиних конопель...

Ой, я тому журавлю
Києм ноги переб'ю.

Оце тобі, журавель,
Щоб не займав конопель.

„ЯКЩО ТРЕБА, — БУДЕ!"

У нашому гвардійському полку був розвідник Федя Гаврилов. З його іменем зв'язано чимало смішних історій. Ось кілька з них.

У районі Орла Федя, надівши форму німецького офіцера, серед ночі пішов добувати язика. Зупинив фашистського зв'язківця, що їхав мотоциклом. Той — віддавати честь «офіцеру». А Федя його кулаком. Оглушив, приволік у штабну землянку. Німець очуняв і крикнув, що його навіть офіцер не має права затримувати — він везе секретні документи. А Федя йому: «Це щоб ти з дороги не збився і документів не загубив»...

Під Болховим нам не давала спокою ворожа авіація. Висіла над переднім краєм. Федя Гаврилов пробрався у німецький тил, розвідав, що фашистські льотчики повинні скидати бомби на сигнали зелених ракет. Так він цілу ніч сидів у ворожому тилу і «допомагав» німцям — пускав зелені ракети. А в нас тієї ночі було спокійно.

А під Мозирем начальник штабу нашого полку якось сказав Феді: «Що ти за розвідник?! За два тижні жодного «язика» не привів!» Федя відповів: «Якщо треба, — буде!» І вийшов. Не встигли ми почаювати, як входить у землянку здоровий рудий німець, а за ним Федя Гаврилов, А «язик» нам тоді ой як потрібен був.

А Федю після того так і прозвали: «Якщо треба, — буде!»

Р. МІЛЬНЕР, — гвардії полковник запасу, Герой Радянського Союзу. Кол. командир 32 гвардійського полку, 12 гвардійської дивізії, викладач історії КПРС Харківського філіалу Донецького інституту рад. торгівлі.

НЕ ПРО СТРАШНЕ, А ПРО СМІШНЕ

І З ГРАФІВ ЛЮДИ БУВАЮТЬ

Італія. Весна 1945 року. Наш батальйон веде операції проти чорносорочечників. У складі батальйону самовіддано б'ється один із найхоробріших його бійців Гвідо Торре — син італійського графа. Юний граф люто ненавидить фашистів.

І раптом у містечку Вівідале Гвідо зник. Він, виявляється, розвідав, що в одному будинку засіли чорносорочечники, і пішов їх роззброювати. Але ворогів було багато і вони захопили Гвідо в полон. Про це нам повідомили місцеві жителі.

Батальйон було піднято по тривозі. Ми оточили фашистів і зажадали від них негайно звільнити Гвідо й скласти зброю. Чорносорочечники відмовились.

Ми взяли будинок штурмом. Гвідо було звільнено. А в полоні опинився командир чорносорочечників.

Дізнавшись, що я радянський громадянин, фашист аж запінився:

— Через одного графа ви знищили цілий загін італійських патріотів. Хіба більшовики простять вам те, що ви за графа воюєте?

— Простять! — відповів я. — Більшовики знають, що з графів бувають і люди й патріоти. А от з фашистів — ніколи!

В. ЛИТОВКО,
колишній командир батальйону особливого призначення партизанської дивізії ім. Гарібальді, головний механік тресту «Будіндустрія».
м. Харків.

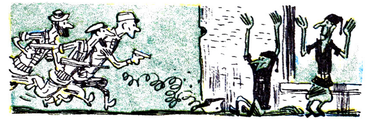

ЯКЕ БУВАЄ МАРОДЕРСТВО

(З ПАРТИЗАНСЬКОГО ЗОШИТА)

У горах Словакії під час формування партизанських груп трапився такий випадок. Молодий братіславець Ян дуже домагався, щоб його направили в групу, де командиром був радянський партизан. Ми задовольнили його прохання — відвели до командира. Але наступного дня він прибіг страшенно наполоханий:

— Не треба стрілял. Не треба! — благаюче белькотів Ян і чомусь цупко тримався за штани.

— Що трапилось?

— Стрілал не треба. Я не є винен. Я не є!.. То Ланка! О, проклята небом Ланка! Я не є!..

За зливою малозрозумілих слів не одразу вдалося втямити, що то удовиця, до того ж ще й молода, якій щиро хотілося, щоб з Яна вийшов добрячий партизан, але десь перестаралась, коли частувала на ніч.

Звичайно, розлад шлунку — неприємна халепа. Але при чому тут розстріл, подумав я.

— Хто тобі погрожував, за що? — запитали Яна.

— За мародера. Сам командир...

«За мародера»? Отут уже і в мене ворухнулась підозра: може, й справді чогось накоїв у тієї Ланки або заради Ланки?

Та скоро з'ясувалося, що й командир не з лихої думки нагнав йому страху. Виступаючи перед строєм, він, як і належить командирові, нагадав усім про священний обов'язок кожного воїна й застеріг:

— За зраду батьківщини — розстріл! За дезертирство — розстріл! За мародерство — розстріл!..

Поки йшла мова про зрадництво й дезертирство, Ян і сам схвально кивав, мовляв, правильно! Оце дисципліна! А коли почув, що й мародера стрілятимуть, у нього похололо в п'ятках. Слово мародер по-словацьки означає розлад шлунку. «Та невже в партизанах, — злякався юнак, — і за розлад шлунку отак карають?!».

Яків БАШ,
колишній уповноважений партизанського штабу по взаємодії українських і словацьких партизанів на території Словакії.

НЕПЕРЕДБАЧЕНИЙ ТРОФЕЙ

Це було в 1942 році. В одну з темних ночей група танків з нашої частини вийхала в розвідку. Погода дощова. Дороги розвезло. А тут фашисти вогонь відкрили.

Виконавши завдання, танки вирушили назад. Але один десь застряв. Думали, що пропав. Аж назавтра і той повернувся. Та як!

— Потрапили ми в трясовину, — розповіли танкісти. — Загрузли так, що думали вже: не виберемось. А машину шкода залишати. Вирішили дочекатись ранку. Тільки повиднілo, як, бачимо, мчить до нас німецький тягач. Вирішили, видно, гітлерівці, що танк покинутий. Ну, а ми ніяких ознак життя теж не подаємо, план собі намічаємо.

Погельготали щось німці, тоді взяли нашу машину на буксир і потягли. Гогочуть з радощів, один навіть пісню затягнув.

Коли нас витягли на тверде, — з сміхом закінчили танкісти, — раптово включили мотора, розвернулись і взяли курс до себе. І тягач з собою поволокли. Фашистів, як вітром, здуло. Дуже шкодували, що разом з непередбаченим трофеєм не змогли доставити до себе ще й кількох отетерілих «язиків»...

Тимофій ШАШЛО,
Герой Радянського Союзу, підполковник запасу, заслужений учитель школи УРСР.

ЩУРИ ТІКАЮТЬ ПЕРШІ

Тисячі німецьких поміщиків, чиновників і спекулянтів, передчуваючи швидку загибель гітлерівського військового корабля, тікають з України.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Дід Петро. – Ну й дурні! Хіба не все одно — що в Берлін, що на дно?

У НІМЕЦЬКОМУ ШТАБІ

Мал. С. САМУМА

— Росіяни всюди наступають... Прямо руки опускаються.
— Навпаки, в більшості наших вояків руки підіймаються.

На параді в Москві в числі трофейних прапорів, кинутих до підніжжя мавзолею, був особистий штандарт Гітлера.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

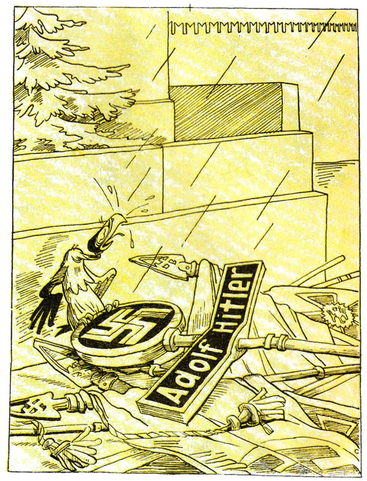

ПАРАД ЗАКІНЧЕНО

СВИНІ

«Німецькі власті на Україні роздали кожному хазяйству по дві свині».

(З німецького радіо).

До коменданта німецького гарнізону прийшов стурбований сільський староста Ларивон Лизоп'ятенко. Він став нерішуче біля порога, кашельнув боязко в кулак, наче в суді, і вицідив на всю кімнату:

— Гальтгітлер!

— Не гальт, тільки хайль, дурню, — проколов його німець очима. — Тобі чого?

— Драстуйте, ваше німецьке благородіє, — зігнувся Ларивон в три погибелі. — Прийшов я оце, пане, до вас, значиться, урядово, нащот, вибачте, свиней, бо не знаю, як його....

— О, зер гут, зер гут, мужік, — просяяв радісно німець. — Нащот свиней я вас буду слюхать уважно. Свинь таки дуже потрібний для армії. І м'ясо його — прямо ковбас. Так що я вас слюхаю, ну?

Ларивон почухав потилицю.

— Та воно начебто й казати оскорбітельно, он як... Свиня, пане, як той казав — безрога, а песиголовець, значиться, — німецька армія і ось...

— Я вас не розумію, — вирячився комендант на старосту. — Говоріть виразніше.

— Що ж тут не розуміти, коли вже й дитина в селі понімає, — зітхнув Ларивон важко. — Так якось, ваше благородіє, у звичаї, що німців, значиться, люди прозвали песиголовцями...

— Якими песиголовцями? — скривило комендантові пику.

— Звиняйте, ваше благородіє, — злякався староста, — але я сам, присяйбогу, гальтгітлер. Аякже... Ну, а люди в селі називають німецьку армію — песиголовцями. Песиголовці, значиться, прийшли, втікають, хліб відбирають, песиголовців, як той казав, партизани женуть очеретами... Он як. Я, значиться, як уряд, трохи лаявся за це, але потім подумав: хай собі патякають, коли б тільки гранат у селі не кидали у військо. Але позавчора ото якийсь дуренъ став плести на все горло по радіо, що німці, значиться, видали на кожне хазяйство на Україні по дві свині. Отакої наплів саламахи, щоб йому й пуття не було. Люди сміються: «Німці, кажуть вони, давно вже навіть і дрібних поросяток забрали з дворів, а по радіо, значиться, брешуть, що роздають свині»... А я й говорю їм урядово: не вірте, люди, всяким пройдисвітам, бо на те ж він, кажу, і бере гроші у німців, щоб гострити, як той казав, язик на небилицях...

— Що, що ти сказаль? — обурився німець. Але Лизоп'ятенко вів далі:

— А тут якраз прибігли у село оці німці, що — сказать вам на вухо, — втікають десь чи аж не від Дона степами. Голодні, значиться, немиті, завошивлені. «Оце і є ті свині, що німці породжували по радіо на кожне хазяйство», — почали у селі глузувати. «Породисті, кажуть, свині, позамурзувані, арійської, як той казав, раси». Отакої затанцювало селом. Ну і паплюжать, значиться, свинями німецьку армію. Свині та й свині...

— А ви їм сказаль, що за це — шибеница?

— Страхав, еге ж, але де там! «Оце і є, кажуть, німецькі свині». Уже не песиголовці, тільки свині. Он як! Так що ви, ваше благородіє, змилуйтесь і видайте, значиться, наказ, що радіо бреше, а німецька армія — не свині. Ось чого я прийшов до вас...

Замість відповіді комендант розлючено угрів старосту в пику і гукнув з прийомної поліцая.

— Візьміть його у гараж і всипте п'ятдесят буків! — наказав він. — Швидше!

Переляканий Ларивон почав було виправдуватись, що він «вірний гальтгітлер», але поліцай мовчки потягнув його за двері.

Петро **КОЗЛАНЮК.**

БИТА ФРИЦЯ...

Мал. С. САМУМА

В зимовому...

...і літньому оперенні.

НОВЕ В СОБАКІВНИЦТВІ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

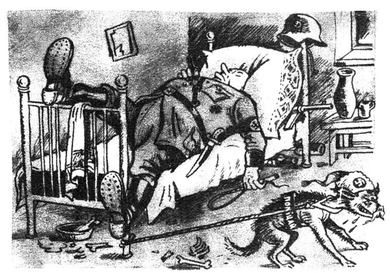

Німецька вівчарка.

perec-ua.
perec-ua.

Треба, панове, УМІЮЧИ...

Підлі зрадники українського народу — українсько-німецькі націоналісти навіюлішках благали Гітлера, щоб він дав їм хоча б видимість української державності.

Факт.

Ах, боже мій, яка картина! Яка пишна, торжественна картина: Українська держава!

До того самостійна і до того незалежна, що самостійно-незалежніша і не вигадати!

Сама хліб сіє, сама цукор виробляє, сама сало вигодовує, самі німці все їдять.

І державний прапор: на жовто-блакитному полі — чорний орел!

Президент — Кох-єнко, прем'єр-міністр — Дюпель-Кюменленко, військовий міністр — Донер-Ветеренко, міністр освіти — Гебельсюк.

Усі чистої раси запорожці-січовики!

І зірвалось! Отака Україна і не витанцювалась!

Усе ж усе, здається, було: і хліб, і сало, і цукор, самі німці все їли, і чорний орел уп'явся гострими пазурами від Карпат аж до Кубані.

І «государственні мужі українські», припадая к стопам, хникали:

«Україна дуже схильна до сприймання більшовицької пропаганди і тому потребує особливої уваги».

І не вийшло...

А чому ж не вийшло?

А тому не вийшло, що «государственні мужі українські» і не долизали, як слід, і не доцілували, куди слід.

Та не забудьте перед тим чистенько поголитись, щоб не кололо.

Підходьте поодинці з трепетом, з радісною в серці надією. Підійшовши, перехрестіться. Язика висоплюйте поволеньки, губи держіть бантиком, не сопіть, носи повисянайте, язика зробіть човником, не слиньте і ніжно так ніжно язичком-човником знизу вгору:

— Лизь!

А потім губками-бантиком:

— Цмок!

А голова національної ради хай мух одгонить.

Головне в усій цій государственній церемонії — ніжність, ввічливість, відданість і вірність.

Боже вас борони робити різкі якісь рухи: схвилюється ще котрийсь з благодітелів, кашляне і зідме той, нене!) німецько-расово-національним своїм духом усю громаду разом з усім українсько-самостійницько-національним рухом.

Проробіть оце все й побачите тоді, що на сто одинадцятому лизопоцілункові Гітлер з Герінгом воскликнуть:

— О! Вже в нас пупи жовтоблакитніють-жовтоблакитніють... Я вже майже Гітлеренко! А я — Герінгак!

А ви тоді всією громадою, всією берлінською самостійно-національною радою:

— Ще не вмерла Україна! Від Кубані до Берліна!

. . . . . .

Самостійна, ні від кого незалежна держава готова!

Остап **ВИШНЯ.**

Здавна-давен відомо, що лизати й цілувати треба уміючи.

Так-ото: лизь-лизь і цмок-цмок, на всі боки озираючись, держави не вилижеш.

Уміючи треба, панове, робити.

Поставте в Берлині, на Алеї Перемог два постаменти: один для Гітлера й один для Герінга. Для Герінга — ширший, бо в його «державний кругозір» огрядніший.

Коли постаменти будуть готові, посилайте до Гітлера з Герінгом делегацію.

— Уклінно, мовляв, просимо вас не відмовити прибути на самостійницько-державно-національний плебісцит.

А коли Гітлер з Герінгом прибудуть, підсадіть їх на постаменти й нахиліть під кутом 60°, ввічливенько попрохавши вип'ясти ті місця, що їх сам майн-гот призначив задля вилизування й вицілювання всякої дуже національно-самостійницької й ні від кого незалежної держави.

Коли вони такі місця випнуть, тоді усією самостійно-національною радою, всенькою берлінсько-українською громадою, однахинавшись, гряньте:

— О, майн лібер августен! Приступим!

Мал. К. АГНІТА

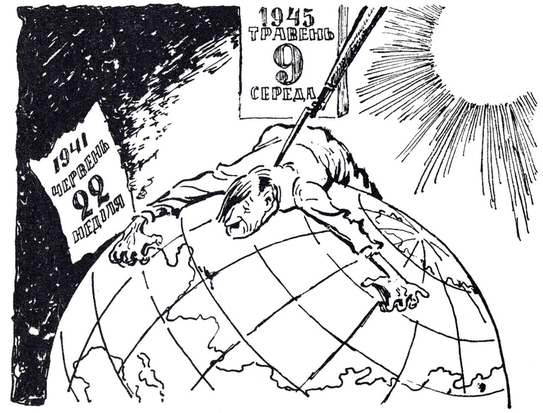

Він хотів завоювати весь світ... От і довоювався...

ТЮТЮНОВІ МАСШТАБИ

«Як повідомляють, торгівці тютюном міст Бремена і Гамбурга утворили компанію по культивуванню і торгівлі тютюном. Компанія займатиметься вирощуванням цигарного сорту тютюну на Україні, замість махорки і східних сортів, які культивувались раніше в цих місцях».

В зв'язку з цим повідомленням нам переказали цікаву бувальщину, що недавно трапилась в одному з районів України.

Представники торговельних фірм Бремена і Гамбурга приїхали відібрати земельку для майбутніх плантацій тютюну. Вони приїхали в одне село, взяли з собою старосту і зразу, не гаючи часу, як люди ділові, помчали оглядати ласі шматки української чорноземлі.

— Чудові, чудові землі! Оці сонячні схили створені богом для нас...

— Безумовно. Над річкою поставимо затишні будиночки... Там ваш, герр Ватсон, а там мій...

— Це добро не для українських дикунів, що курять оту смердючу махру...

— Неповноцінні... — процідив крізь зуби герр Ватсон.

Коли «повноцінні» в'їхали в ярок і дорога крутнулась між двома досить високими схилами, шофер раптом різко загальмував. На самісінькій середині дороги сиділо чоловіка шість чи вісім дядьків і, стиха розмовляючи, мирно курили оту саму «неповноцінну» махру.

Шофер дав сигнал, але селяни не поспішали зійти з дороги, навіть не поворухнулись.

— Що вони, оглухли? — занепокоївся один з тютюнових представників, звертаючись до старости.

— Гей ви, волоцюги, ану, геть з дороги! — гукнув владно староста.

— Та зараз, — відповів сивий дідусь і дуже повільно підійшов до машини, що вже стояла за два кроки від селян.

Уважно оглянувши німців, дідусь сказав:

— Гляньте, хлопці, їй-бо, такі самісінькі, як і в 1918 році приїздили. Теж збирались були розводити тютюн у широкому масштабі. Та погляньте ж, хлопці! Диводивне... На цьому самісінькому місці ми їх і заскатали...

— Ну, злазьте, приїхали... Плантатори, — сказав старший з партизанів,— Сідай, Іване, за машину. Путяща штучка... А пани плантатори нехай пішака прогуляються. Тут недалечко. Ми з ними й побалакаємо про торговельні справи.

Так закінчилась спроба культивування нових сортів тютюну гітлерівськими загарбниками на Україні в широких масштабах.

Олександр **КОПИЛЕНКО.**

ОТ СОБАКА — ТАК СОБАКА

Не присниться сон дитині,
Люлі-гулі бай,
Спить в ограбленій хатині
П'яний поліцай.

Бач, набрався, неборака,
Все ж могоричі,
Гавка, біга, як собака,
На цепу вночі.

Хапоне оклунок жита,
Гуску чи курча,
У вдови останню свиту
Шарпає з плеча.

Ніжну має він натуру,
Дякуй, не клени,
Обдира з сусіда шкуру
Німцю на штани.

А який трудяга, боже!
Подивись, простеж:
Німець віша — він поможе,
Німець б'є — він теж.

Німець плюне — він оближе.
— Дуже, пане, рад.
За полтиник чобіт лиже.
За трояч ку — зад.

Має плату невелику —
Вистачить на вік:
Дулі дві під саму пику,
Стусана під бік.

Може, інша буде дяка,
Як втечуть кати?
От собака — так собака,
Де таку й знайти!

Андрій МАЛИШКО.

ФРІЦ І „ЗОЗУЛЯ"

Вийшов німець фон-Папір
Погулять в сосновий бір.

Тихо так (не свисне й куля),
На сосні кує зозуля,

Все — ку-ку, ку-ку, ку-ку,
Всім кує весну дзвінку.

Фріц спинився.— Скажи
на милість,
Таємниці світ одкрий:

Скільки літ мені судилось
Жить на цій землі сирій?

Так сказав — та й жде тим
часом...
А зозуля йому басом:

— Скільки, фріце, тобі жить?
Поки куля долетить!

Та — бабах по ковпаку!
Й знов кує: ку-ку, ку-ку,

Зручно всівшись на сучку
В партизанськім піджачку...

Іван НЕХОДА.

Мал. Л. БОЙКА

— Не забувайте, панове, чим це кінчається!

1946 р. Нюрнберзький процес. На передньому плані воєнні злочинці: Герінг, Гесс, Ріббентроп і Кейтель, котрі закінчили своє мерзенне існування із зашморгом на шиї.

Народні усмішки

НЕМА РІЗНИЦІ

Іде по дорозі фашист, а попереду — два хлопці сперечаються:

— Федько, а ти знаєш, яка різниця між фашистом і собакою?

— Знаю.

— Ні, не знаєш.

— А от і знаю.

А німець хвать його ззаду за комір і питає:

— Ану, скажи, яка різниця?

Перелякався хлопчина і залепетав:

— Ой, пустіть, їй-богу, нема ніякої різниці.

Повідомив В. О. МЕДВЕДЧУК
з м. Одеси.

ЗРОЗУМІВ

Було це під час війни. Село зайняли німці. Прибігає один німецький офіцер до хазяйки і кричить:

— Матка, давай млеко, яйко.

— Кольки вам! — незадоволено гукнула вона.

А німець як закричить:

— Кольки єсть, тольки й давай!

Надіслав В. БАСОВ,
з с. Краснознам'янки, В.-Михайлівського району, Одеської області.

ВИСТАЧИТЬ

— Скільки є боєприпасів, патронів у вашому полку? — запитав фашистський офіцер у полоненого червоноармійця.

— Патронів не так багато, — відповів він, — але на кожного фашиста вистачить.

Повідомив А. ЯЩЕНКО
з с. Сальниця, Уланівського району, Вінницької області.

ПІШЛИ В ГОСТІ

Німецький офіцер. Скажи, стара, у вашому містечку солдати ще є?

Стара жінка. Ні, вже нема.

Німецький офіцер. А куди ж вони поділись?

Стара жінка. Прийшли якось вночі партизани і запросили ваших солдатів до себе в гості.

Німецький офіцер. І наші солдати з ними пішли?

Стара жінка. — Сама бачила, що пішли з великою радістю. Бо отак, пане офіцере, хто в чому спав, в тому і пішов.

Повідомив С. ЦИМБАЛЮК
з м. Запоріжжя.

ПОГОВОРИЛИ

Було це в останню війну. В селі — німці. Сидять на призьбі два діди, а вулицею німець іде.

— Поговорю я з німцем! — каже один дід.

— А хіба ти годен по-їхньому? — питає другий.

— Еге ж.

— Ану!

— Агей, стань-но! — гукає до солдата. Той зупинився.

— А поцілуй-но туди, де цигана сонце не пече!

— Вас? * — не зрозумів німець.

— Кого схочете — можете мене, а можете мого кума.

Записала Л. ЗОРЕНКО
з м. Чернівців.

* Вас? (нім.) — що?

Високе звання

Коло серця й на лиці
З фронту в Хорошівку
Ніс я добрих три рубці
Й на плечі — нашивку.

Знали рідні й нерідня,
Що єдина личка —
То єфрейторське звання
Сидора Величка.

Звісне діло — із війни
Чоловік вернувся.
Є медалі, ордени.
Ну, та не хвалюся.

Всі на грудях, при мені,
Аж вбирають очі...
Не Герой. Що ні, то — ні,
Цього не доскочив...

Розповів усе, що слід,
Про походи грізні
І пішов — не інвалід —
На роботи різні.

Сівачем і їздовим
Був (та не в обозі!)
Може б, просто рядовим
Називався й досі,

Та в газеті, у «Зорі»,
Складеній утроє,
Прочитав, що й свинарі
Можуть буть герої.

Дочитав про свинарів,
Зашморгнув кисета,
Вперше зовсім не скурив,
Хоч — тонка газета...

А тоді секретарю,
Наче замполіту,
Рапортую — говорю
Тактику на літо:

— Як дасте нам плац-майдан
Та кормозапарник,
А Ковриженко Богдан
Буде мій напарник,—

Операцію таку
Ми почать повинні,
Щоб... по дві в грузовику
Не вміщались свині!

— Радий,— каже,— помогти,
Тільки б ваша брала.
Що ж, командуй! Будеш ти
В ролі генерала...

Почали ми виправлять
Ферму із Богданом.
В нас «підйом» — ще люди сплять,
В них «відбій» — ми встанем.

Спершу сотню взяв голів,
Трохи згодом — двісті.
«Більше корму, а не слів!» —
Гасло теж на місці.

А досягнемо висот,—
Знов нові штурмуєм...
Я сімсот, Богдан — п'ятсот,
Зважим, підсумуєм.

Знов масований удар,—
Дерть, зелена маса.
В переводі на гектар —
Тонни сала й м'яса!..

Знав я, друзі, в дні війни
Штурми і так далі.
Тим-то маю ордени,
Бойові медалі.

А за труд оце дали
Й зірочку на груди.
До геройства возвели
Працю наші люди.

Лиш кольнув мене Дубній,
Попередник, значить, мій:
— Подивіться, хлопці,—
Вийшов Сидір наш, як стій,
В свинські полководці.

Ущипнуть хотів, дивак,
Сидора Величка...
Я ж собі розважив так:
Це — звання! Не кличка!

Хоч не згаяв я ні дня
У воєннім ділі,
До високого ж звання
Дослужився в артілі.

І горджуся, друзі, ним
З дітьми і з старою,
Бо й на фронті трудовім
Слава й честь Герою!

Слово колишнього єфрейтора Сидора ВЕЛИЧКА, на трудовому фронті — полководця на вірші перекомпонував старший лейтенант запасу

Василь ЮХИМОВИЧ.

Євген БАНДУРЕНКО

СКАРГА

Червонощока й пишна, мов
жоржина,
На чоловіка скаржилась дружина:
— Поводиться зі мною мій Юхим,
Неначе із собакою лихим!

— Ой лишенько! Він б'є тебе
й мордує
Та ще й, напевне, бідну, не годує?
— Та ні! Не б'є й не гонить
з-за стола,
А вимага, щоб вірною була...

ПОЛЕГШЕННЯ

Попи із грішників ще й досі
Важкий здіймати люблять гріх,
Але полегшення приносять
Не грішникам — кишеням їх!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

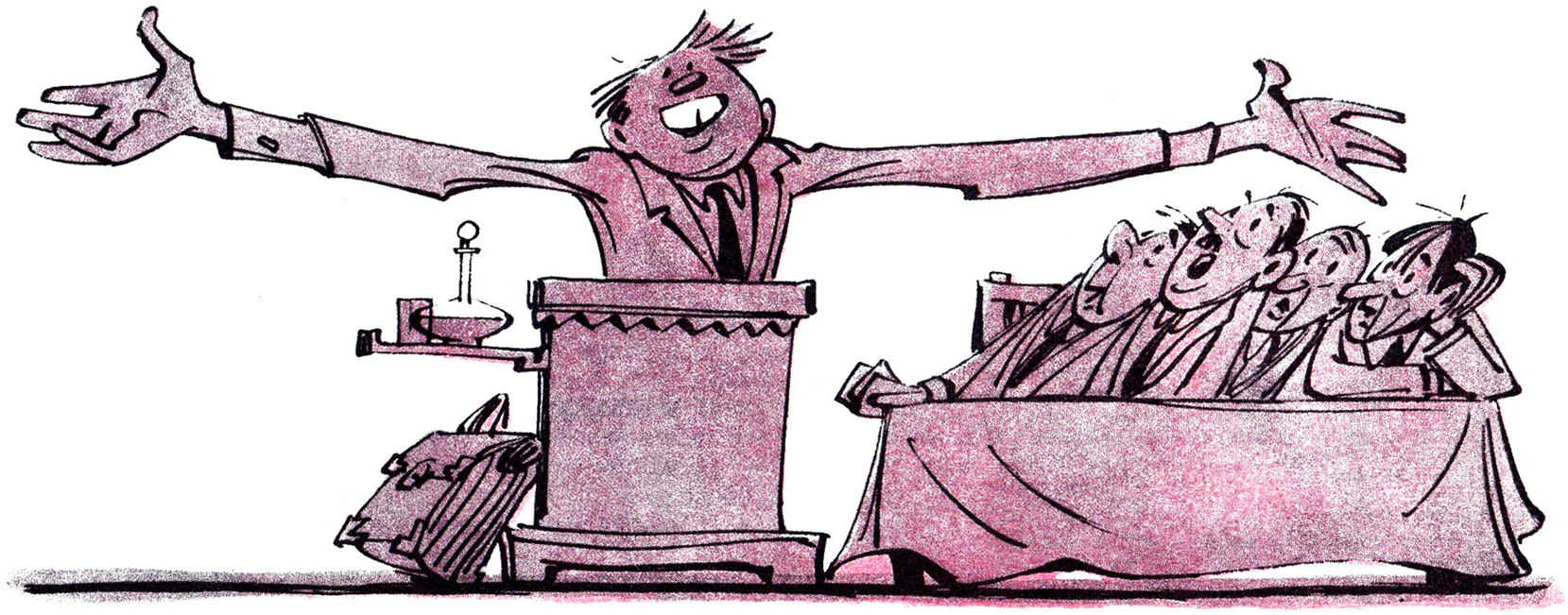

— Беру ось таке зобов'язання по розведенню коропа в наших водоймищах.

НІХТО НЕ ВІДАЄ

У минулому році в селищі ім. Коцюбинського (м. Київ) повинен був заблищати проти сонця свіжими водами ставок. Не заблищав...

А будівництво його було заплановано ще в 1963 році. Мешканці селища до Перця:

— Допоможи!

Кинувся Перець допомагати. Прийшов з візитом до заступника голови міськради тов. Маркевича. І товариш Маркевич розповів Перцеві таке:

«У 1963 році Київська міська Рада уклала договір із БМУ-54 тресту «Київводбуд» (начальник БМУ-54 т. Погребний Володимир Харитонович) на будівництво двох ставків: у Пущі-Водиці і в селищі ім. Коцюбинського. Були виділені кошти, але БМУ-54 зірвало план будівництва, і гроші списали.

У 1964 році історія повторилася. Замовники виконали умови договору, а підрядчик так нічого і не робив. Хоча сказати, що зовсім нічого не робив, не можна — раз у раз змінював головних інженерів. А вони вже в свою чергу вносили все нові й нові зміни у проект.

Само собою зрозуміло, що зміни в проекті вносили зміни в кошторис, і витрати росли та й росли. Коли в Пущі-Водиці ще так-сяк будувався ставок, то в селищі ім. Коцюбинського взагалі нічого не робилося, крім закопування державних грошей, якщо таку діяльність можна вважати роботою. Скінчився рік, гроші списали і... все.

Що буде в цьому році? Важко сказати. БМУ-54 допрацювалось до того, що в план на 1965 рік не включено будівництво ставка у селищі ім. Коцюбинського. Але ми не втрачаємо надії,— закінчив т. Маркевич,— все ж таки відшукати у II-му півріччі необхідні кошти і добудувати ставок у селищі ім. Коцюбинського».

Це називається — не мала баба клопоту та й купила порося. Саме таким поросям виявився договір, який зв'язав міськраду з БМУ-54.

Не відомо, у якого Сірка позичає керівництво БМУ-54 очі, коли йому доводиться розмовляти з своїми замовниками. Адже коли б не підвернулося оте БМУ-54, мешканці селища ім. Коцюбинського вже давно б мали ставок. Цікаво знати, на що розраховував Володимир Харитонович Погребний, коли підписував договір з міськрадою?

Може, він розраховував на те, що в районі селища ім. Коцюбинського, в точно запланованому місці вибухне вулкан, потім потухне, і кратер його заповниться водою в строки, заплановані договором? Чи, може, Володимир Харитонович сподівався на ще якісь сейсмічні зрушення, внаслідок яких ставок з'явиться сам собою? Хто його знає? Ніхто не відає, як хто обідає.

Зате всі тепер дуже добре відають, як БМУ-54 працює. За таку роботу варто було б декого зоставити без обіду.

Ну, добре, засяде міськрада, обмізкує все до ладу, знайде кошти для того, щоб вже в цьому році можна було продовжити будівництво ставка. А хто його буде продовжувати? Невже те ж таки БМУ-54?

Де гарантія, що все не почнеться з самісінького початку?

Початок у цієї історії був невеселим. Невеселим мусить бути і кінець. Для керівників БМУ-54.

С. ТОРБА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Швидше там кінчай, а то ще на демонстрацію запізнимось!

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ

Пишуть тобі київські будівельники, що проживають у будинках №№ 21 і 23 по Ковальському провулку. Раніш тут були гуртожитки для холостяків. А згодом житлокомунальний відділ «Головкиївміськбуду» перетворив їх на сімейні квартири для будівельників.

Уже весна, як сам знаєш. Люди квіточками милуються, повітрям запашним весняним упиваються, а ми — ні. Правда, у наших будинках теж ароматів усяких — хоч відбавляй. Усім, пробач, пахне, тільки не весною. Не квіти тут розквітають, а розпускається пишним цвітом байдужість до елементарних людських потреб — будинки в такому занедбаному стані, бодай не казати. І кухні, і санвузли, і підлоги, й електропроводка, і все тут таке, що тільки дивуєшся, як може будівельна організація, яка прикрашає Київ хорошими, як лялечка, будинками, так запустити будинки, де живуть будівельники. Аж не віриться.

Отож, Перче, ми всяких запахів по саму зав'язку маємо, а тебе просимо дати понюхати перцю працівникам ЖКК «Головкиївміськбуду». Може, тоді вони згадають і про наші будинки.

Мешканці будинків № 23 і № 21 по Ковальському провулку.

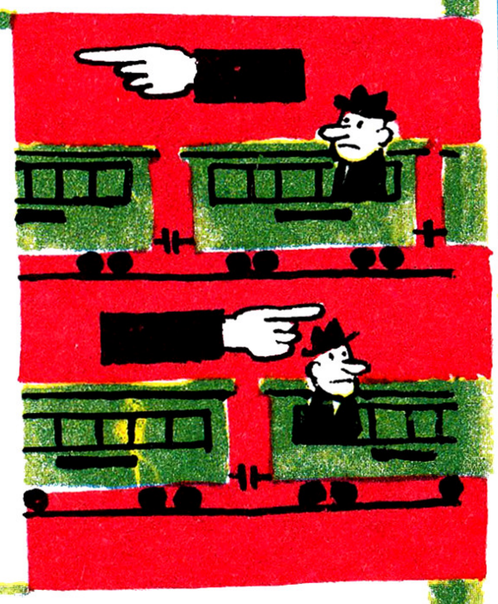

Привітай, будь ласка, від нашого імені керівників Київської контори «Укрголовкольорметпостачзбут» із святом.

Не дивуйся, що не робимо цього самі. Просто, ми не маємо ніякої гарантії, що керівники цієї контори знайдуть час прочитати наше привітання. А на відповідь ми взагалі не надіємось.

Вісім разів зверталися ми до цієї контори з проханням додати нам 39 кг мідної трубки і вісім разів не мали ні «ответа, ні привета».

Отже, Перче, передай їм «привєт», може, ми одержимо, нарешті, «ответ».

Дирекція Запорізького вогнетривкого заводу.

Допоможи мені хоч якось віддячити невтомним раціоналізаторам 50-го поштового відділення м. Києва. Їм, і тільки їм, мушу завдячувати за приємні прогулянки від Харкова до Києва і від Києва назад. І не раз. Бо вони, і тільки вони, захопившись популярною ідеєю скорочення і вдосконалення, скоротили телеграфне доручення на дев'ять слів. Скоротили саме ту частину, яка свідчила, що телеграфне доручення не «липа», а офіціальний документ.

Харківський завод електромонтажних виробів прочитав скорочену телеграму і не відпустив мені (для Коростенської автобази) потрібне обладнання. І довелося мені «прогулятись». Аж двічі. За державний рахунок, звісно. В ім'я новаторства, так би мовити.

Бачиш, Перче, який несподіваний ефект може дати телеграфне скорочення: копійки економії й десятки карбованців перевитрат. Шкода тільки, що ефект цей оплачує держава, а не «раціоналізатори».

Є. КИМАЧИНСЬКИЙ,
працівник автобази.

м. Коростень.

Якщо ти бував на Ахтирській автобусній станції, то, певно, бачив табличку біля каси: «Квитки в усі напрямки».

Це чиста правда. Купити квиток можна навіть у напрямку села Комиші. Тільки по тому квитку все одно нікуди не повезуть: автобуси туди не ходять. З села в Ахтирку приїхати можна, автобус доставить, а ось назад, будь ласка, своїм ходом.

Пішки — воно, звичайно, ходити корисно. Особливо весною, коли травка зеленіє і сонечко блищить. Тільки подолати 50 кілометрів від Ахтирки до села не кожен, навіть загартований, спортсмен зуміє.

Порадь, Перче, начальникові Ахтирської автостанції т. Бразі хоч раз такий «моціон» зробити. Ручаємось, з півдороги вернеться і дасть розпорядження негайно пустити автобус до нашого села.

ВОДЯНИЦЬКА, МАКСИМЕНКО, ПРЯДКО та інші.

Сумська область.

У тому, що змилюється шматок мила, нічого дивного немає. На те воно й мило, щоб змилюватись. Але коли за кілька місяців змилилася ціла баня, тут з подиву тільки руками розведеш.

А діло було так. У 1961 році під містом Кременчуком трест «Кременчукнафтобуд» розпочав будівництво нафтопереробного заводу. Для будівельників тут спорудили капітальну, добре обладнану баню. Але працювала вона лише два місяці. А потім з невідомих причин її закрили. А оце вже майже три роки, як її розкривають. В буквальному розумінні цього слова. Двері знято, вікна повибивано, обладнання розтягнено, навіть підлогу зідрано.

Будівельникам доводиться тепер їздити у баню за 12 км., у Кременчук.

Чи не міг би ти, Перче, порадити трестові «Кременчукнафтобуд», як реставрувати нашу баню?

В. КОБЕЛЯЦЬКИЙ.

Полтавська область.

Е. СЛЕТІС

ДИПЛОМАТ

Випадок, що трапився зі мною, не дуже й повчальний.

Приходить до мене мій давній знайомий Озолінь. Побачивши його, я здивувався, але він не дав мені отямитись і сердечно привітався:

— Дорогий Августе! Нарешті я бачу тебе!

— Дуже приємно, — кажу я. — Сідай!

— Я, любий Августе, чув, що ти бідуєш, живеш у злигоднях... От я й прийшов глянути на тебе, а якщо треба, то й допомогти.

— Не мели дурниць! Хто тобі таке сказав?

— Я чув це від багатьох.

— Пусте! Саме тепер мені живеться значно краще, ніж раніше, і я дуже задоволений.

— Що ти кажеш!.. А я чув, ніби ти ніде не працюєш, що тобі скрутно.

— Брехня. Роботи у мене хоч одбавляй. Працюю агрономом і одержую солідну зарплату.

— Тоді тобі, мабуть, платять нерегулярно, якщо терпиш нестатки.

— Які там нестатки! У мене навіть в ощадкасі гроші є!

— Ага... Іще я чув, що ти став страшним жмикрутом і нікому грошей не позичаєш. Може, через це про тебе таке верзуть?

— Та ні! Якщо треба, не відмовляюся й допомогти.

— Радий це чути. Та часом буває так: ті, хто багато вихваляються, й копійки не мають за душею...

Це було вже занадто. Я витяг гаманець і почав лічити п'ятірки й десятки.

— Це ще нічого не означає, — заперечив Озолінь. — Може, то гроші твоєї дружини, і якщо доведеться трохи позичити своєму другові, то ти й копієчки не даси.

— Ну й дивак! Я ж кажу тобі, що нікому ще не відмовляв.

— Справді? От я й прошу тебе: позич мені на тиждень п'ятдесят карбованців!

Прохання це вразило мене, немов гуркіт грому. Знаю, що Озолінь завжди забуває про борги. Проте нічого не вдієш. Довелося дати йому гроші. Він потиснув мені руку, подякував і негайно забрався геть.

Переклад з латиської
Ірини ЛИПОВЕЦЬКОЇ.

БРИЛЬЯНТ

Бригадир по ремонту меблів Черкаського комбінату побутового обслуговування Ф. Клеванський розбирав старий стілець. Раптом з-під обшивки викотився якийсь кругленький блискучий камінець. Клеванський підняв камінець і заховав у кишеню. «Віддам гратися дітям» — подумав.

На другий день прибіг у майстерню старенький громадянин з переляканими очима і цапиною борідкою:

— Ви мій стілець уже ремонтували? — запитав він.

— Ремонтував,— відповів майстер.

— Що ви в ньому знайшли?

— Нічого...— сказав майстер.

— Як? Та в ньому ж був зашитий брильянт.

— То, може, ви зашили в інший стілець? А в цьому не було ніяких брильянтів...

Дідок хутко побіг додому, а майстер і собі помчав щодуху додому.

— Де, де камінець отой, що я вчора дав?— питає.

— Дитина гралася біля порога, так курка вхопила і проковтнула,— відповіла дружина.

Майстер скликав курей. Половив і почав різати. Ріже і шукає. Одинадцять курей пішло під ніж, а дорогого камінця не виявилось.

— А може, то не наша курка вхопила?

— Були, здається, і кури сусідки.

Клеванський до сусідки:

— Продай кури. Добре заплачу, їй-богу, не поскуплюся... мої чомусь подохли.

Сусідка ніяк не хотіла продавати — вони ж несуться.

Майстер пообіцяв заплатити за кожну курку по десять карбованців, власне, не за курку, а за потрухи.

— М'ясо віддам назад. Потрухи візьму. Там є жовч. На ліки потрібно...

Дев'ятеро курей було зарізано. Нарешті, в дев'ятої курки намацав камінця.

Клеванський побіг додому.

А надвечір прийшла в майстерню молода жінка і повідомила, що вона хоче забрати стільця, бо її квартирант, що здавав його в ремонт, сьогодні раптово помер. Майстер тихо вимовив: «Царство йому небесне» і віддав стільця, не взявши навіть плату.

Через деякий час Клеванський показав брильянт ювелірам. Спеціалісти оцінили камінь у двадцять тисяч карбованців.

Клеванський вирішив збути свій скарб.

Та шила в мішку не втаїш. Звістка про брильянт поповзла Черкасами. На диво, сам Клеванський не тримав того в таємниці, хоч і занадто не розпускав язика.

Чутка про брильянт дійшла і до прокуратури та міліції.

— Знайшов брильянт? — запитали у Клеванського.

— Знайшов.

— А де подів?

— Продав.

— Кому?

— А він не сказав свого прізвища. Купив і вилетів на Київ.

Юристи переглянули Кодекс. Такої статті, щоб притягнути Клеванського до відповідальності, не знайшли.

І зажив майстер на широку ногу. Він майже щодня купував дорогі речі. Майже щодня запрошував до ресторану директора комбінату А. С. Ткаченка, його заступника Соколовського і головного бухгалтера Пильгуна.

Гуляв Клеванський. Але що поробиш? Повезло людині. Родився, очевидно, в сорочці.

— Брильянт знайшов,— шептали прохожі.

— Скоро проп'є,— казали.

А Клеванський гуляв, як запорізький козак. Гуляв і гроші мав.

І раптом виявилося, що брильянт — це справжнісінька казка, вигадана самим же Клеванським. А вигадав він її на те, щоб пустити пилюку в очі всім ближнім та ревізорам і контролерам.

Ніякого брильянта він не знаходив.

А гроші? Де взялися гроші?

Рівно двадцять тисяч поцупив Клеванський з свого цеху. Продавав державні матеріали, брав гроші за ремонт меблів, а квитанцій не виписував.

Отакий брильянт. Повірив у нього навіть сам директор комбінату.

— Ти там добре перетрушуй старі стільці,— казав,— то, може, ще й золото знайдеш!

При такому керівникові, як директор комбінату Ткаченко, хапуги можуть знайти що твоїй душі заманеться.

М. ПРЯДКО,
І. ВАСИЛЕЦЬ.

м. Черкаси.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Керівники Хмільницького райоб'єднання «Сільгосптехніки» (Вінницька область) при продажу сільськогосподарських машин колгоспові «Більшовик» фабрикували липові рахунки, по яких колгосп переплачував гроші. Про це йшлося у фейлетоні «Здирники» («Перець» № 22 за 1964 р.).

Як повідомив редакцію заступник голови Українського об'єднання «Укрсільгосптехніки» т. Крилов, — описані у фейлетоні факти і справді мали місце. Перебрані гроші в сумі 543 крб. колгоспові повернуто. На винних осіб накладено дисциплінарні стягнення.

★ У фейлетоні «Співуче крісло», надрукованому в № 22 «Перця», розповідалося про те, що Алуштинська мебльова фабрика випускає крісла-ліжка, половину яких торговельні організації повертають на фабрику для переробки.

Чорноморський раднаргосп визнав виступ Перця правильним. За випуск бракованої продукції директора фабрики т. Фенісова та завідуючого виробництвом т. Фокіна суворо попереджено. Бракоробів, винних у випуску таких крісел-ліжок, притягнуто до адміністративної та матеріальної відповідальності.

★ У тому ж номері було вміщено листа про значні недоліки в механізації трудомістких процесів на тваринницьких фермах радгоспу Чупахівського цукрокомбінату (Сумська область).

Цей лист було обговорено на відкритих партійних зборах Чупахівського цукрокомбінату. За недоліки в механізації ферм головному агроному радгоспу т. Мегедь зауважено.

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«Міняю двокімнатну квартиру (з однією сусідкою) на дві однокімнатні в різних районах».

(З оголошення).

* * *

«НАКАЗ

по шахті № 1—2 «Добропілля» тресту «Добропільвугілля» м. Добропілля № 1-ПБ від 4 січня 1965 року.

§ 1

Начальник дільниці № 5 т. Протащик Н. М. наказами № 19-ПБ від 11 лютого і № 98-ПБ від 15 липня 1964 р. був позбавлений 25% винагороди за вислугу років за систематичні і найгрубіші порушення правил безпеки.

Але враховуючи, що т. Протащик Н. М. є членом райкому вугільників,

наказую:

1. Як злісному і систематичному порушнику техніки безпеки, на якого передано подання прокурору м. Добропілля для притягнення до судової відповідальності, анулювати вищевказані накази по відношенню до т. Протащик Н. М., як видані з порушенням пункту № 17 положення ФЗНК.

Начальник шахти Г. ГОЛОВЛЬОВ».

ЩЕ РАЗ НА ЗАХИСТ ПІШОХОДІВ

У с. Комишах, Ахтирського району, Сумської області, відсутні дорожньо-сигнальні знаки. Машини на великій швидкості мчать навіть біля школи, де переходять дорогу учні.

(З листа до редакції).

«Пішоходів треба любити. Пішоходи становлять більшу частину людства».

І. Ільф., Є. Петров. «Золоте теля».

Ій-богу, пішоходи є і нині
В отім селі, що зветься Комиші.
Не вірите?.. Приїдьте на машині,
З автоінспекції туди товариші.

Тож пішоходів треба поважати,
Які вони не є — старенькі чи малі. —
Та й знаку «Заборонено в'їжджати»
Для вас ще не було у тім селі.

ХТО ЩО ВТРАТИВ?

Олександрійське вантажно-транспортне управління вугільно-гірничорудного комбінату (на Кіровоградщині) недовантажило торговій базі Млинівської райспоживспілки (Ровенщина) 8.400 кг брикету. Відправник претензію визнав, а гроші, незважаючи на численні нагадування, не повертає.

Брикет прибутки дає хороші,
А тут попався не той брикет:
Один на ньому утратив гроші,
А інший втратив авторитет.

К. ЮР.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

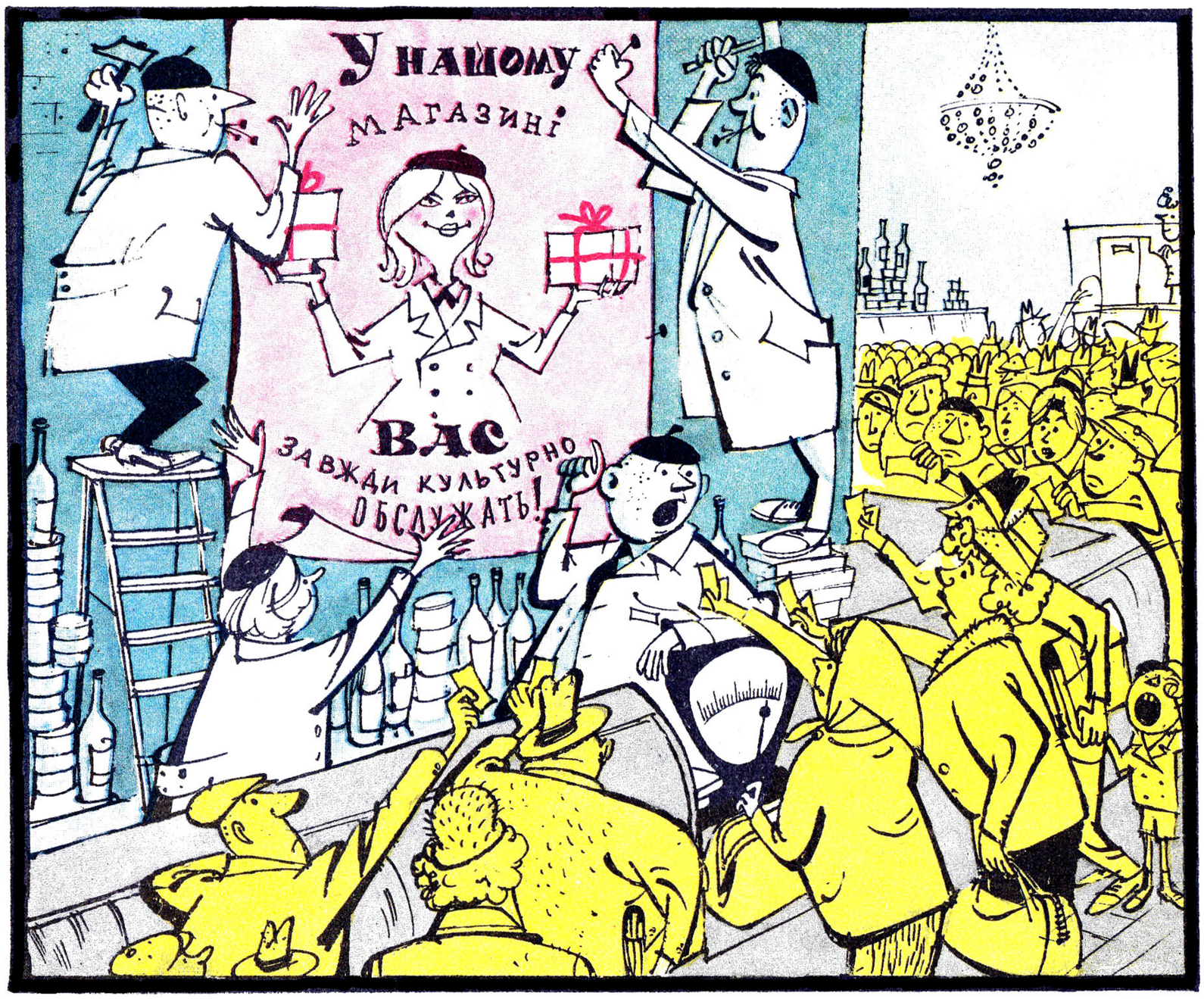

— Підождіть! Не бачите, люди діло роблять!!!

Телеграфне агентство Перця

ПЕНСІОНЕРИ-СМІЛИВЦІ

КУЙБИШЕВЕ, Запорізької області. (ТАП). Тут відбуваються цікаві змагання пенсіонерів. Почесні звання СМІЛИВИЙ і ВІДВАЖНИЙ присвоюються тим пенсіонерам, котрі, переборюючи страх, проникають у приміщення свого райвідділу соціального забезпечення. А проникнути туди — справа складна і дуже небезпечна. На коротенькому шляху можна набити гулю на лобі об різні підпорки, викрутити ноги на розбитій підлозі, опинитися під штукатуркою, що падає з стелі.

Першими почесних звань удостоїлись самі працівники райвідділу соцзабезпечення, які героїчно висиджують цілий день в аварійному приміщенні.

Пенсіонери щоденно запрошують на змагання районних керівників. Але ті ввічливо відмовляються під тим приводом, що вони ще, мовляв, молоді і не бажають передчасно виходити на пенсію.

perec-ua.
perec-ua.

ПОРУШИЛИ КЛОПОТАННЯ

Наш кореспондент з міста Дніпропетровська повідомляє, що мешканці вулиці Амурської (селище Н.-Клочко) порушили клопотання перед міськрадою про перейменування їхньої вулиці. Замість Амурської пропонується назва — Каракумська.

Справа в тім, що на протязі майже п'яти років міськрада обіцяє прокласти на цій вулиці водопровід. Але все це тільки сухі обіцянки. Про воду на цій вулиці досі нагадувала лише назва.

Не можна не погодитись з мешканцями, що при наявності відсутності води сучасна назва вулиці тільки дратує.

НАПАД НА ДИРЕКТОРА

ПЕРВОМАЙСЬК. (Наш кор.). З директором Первомайської фабрики пластмасових виробів (Одеська область) трапилася неприємна пригода: на нього навалилося 13.900 страшних потвор з вишкіреними зубами. Переляк був дуже великий, але не смертельний, бо в потворах директор упізнав свою ж продукцію — 13.900 чоловічих гребінців, що їх йому повернули як стопроцентний брак.

ЗАЯВА ТАП

ТАП уповноважений спростувати чутки про те, що міст у селі Дубове, Котовського району, Одеської області, відремонтовано.

Суперечки, кому ремонтувати міст, правлінню колгоспу чи районному шляховому відділу, тривають з перемінним успіхом.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК. РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 8 (547) (на украинском языке). Підписано до друку 5. IV. 1965 р. Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 07998. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01479. Тираж 500.000 прим.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ
для спільноти: http://perec-ua.livejournal.com

Індекс 74393.

Вінець з перцем і весняний

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

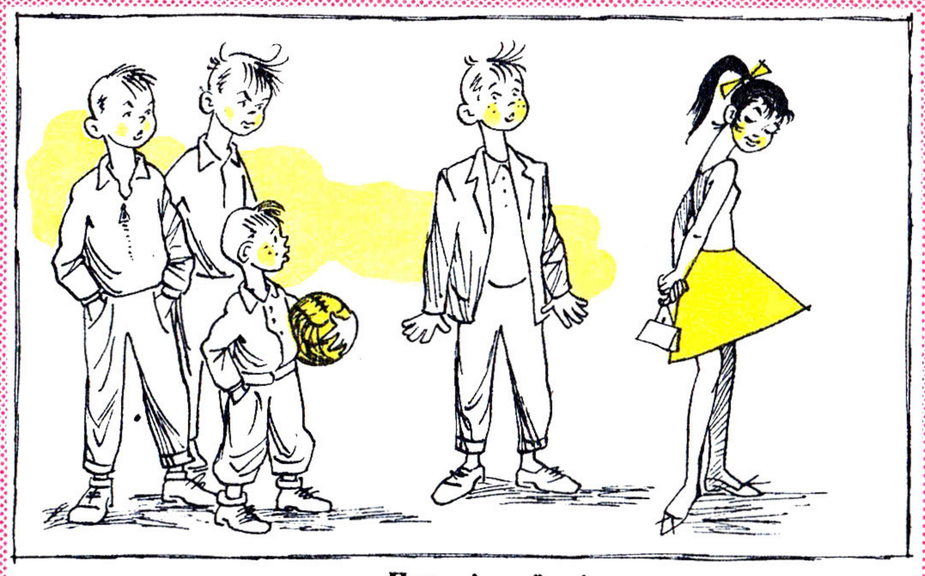

Перехідний вік.

Мал. БЕ-ША

Нетерплячий.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

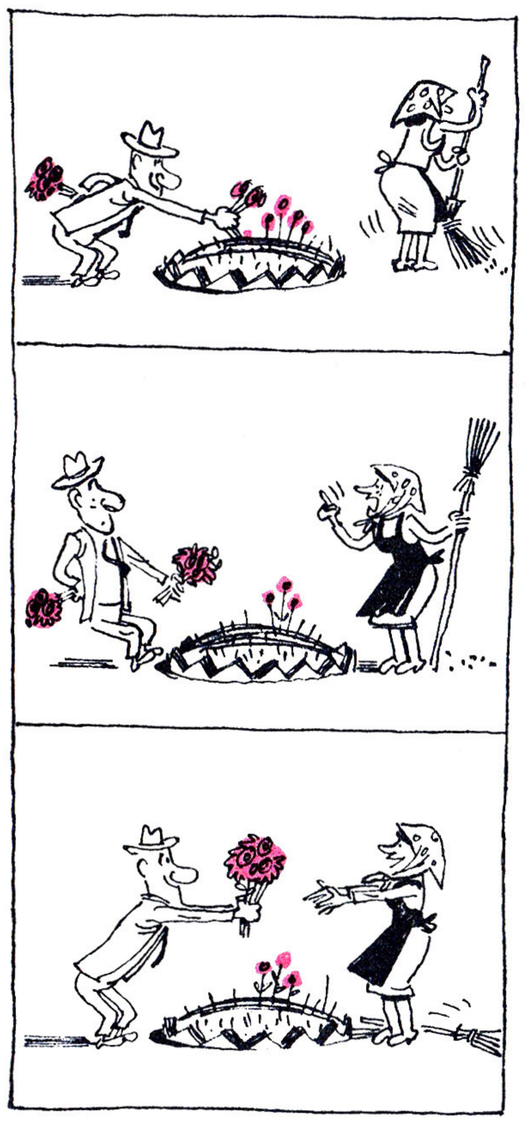

Без слів.

Мал. БЕ-ША

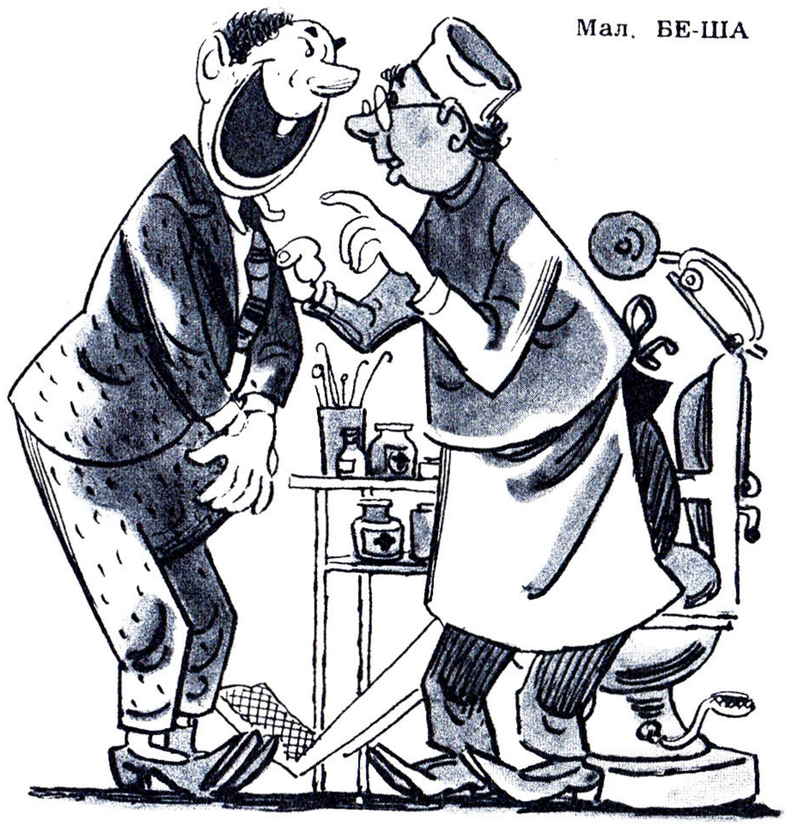

— Лікарю, я знову до вас.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

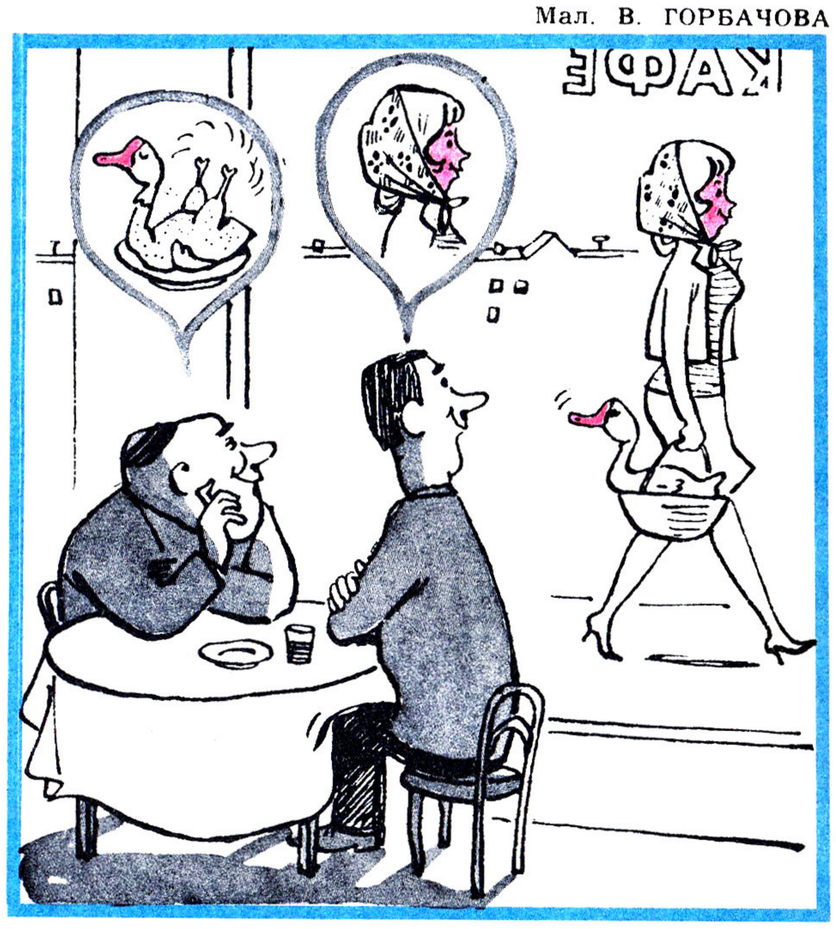

Що кому в голові...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

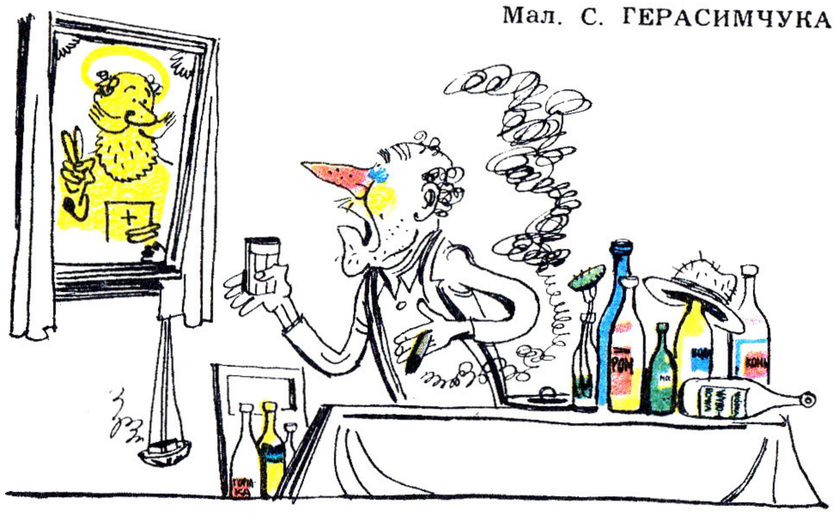

— Скажи мені правду, о боже мій милий, що діяти з серцем, як серце болить?..

Мал. Л. КАПЛАНА

— Правда, друже, моя остання комедія дуже смішна?!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

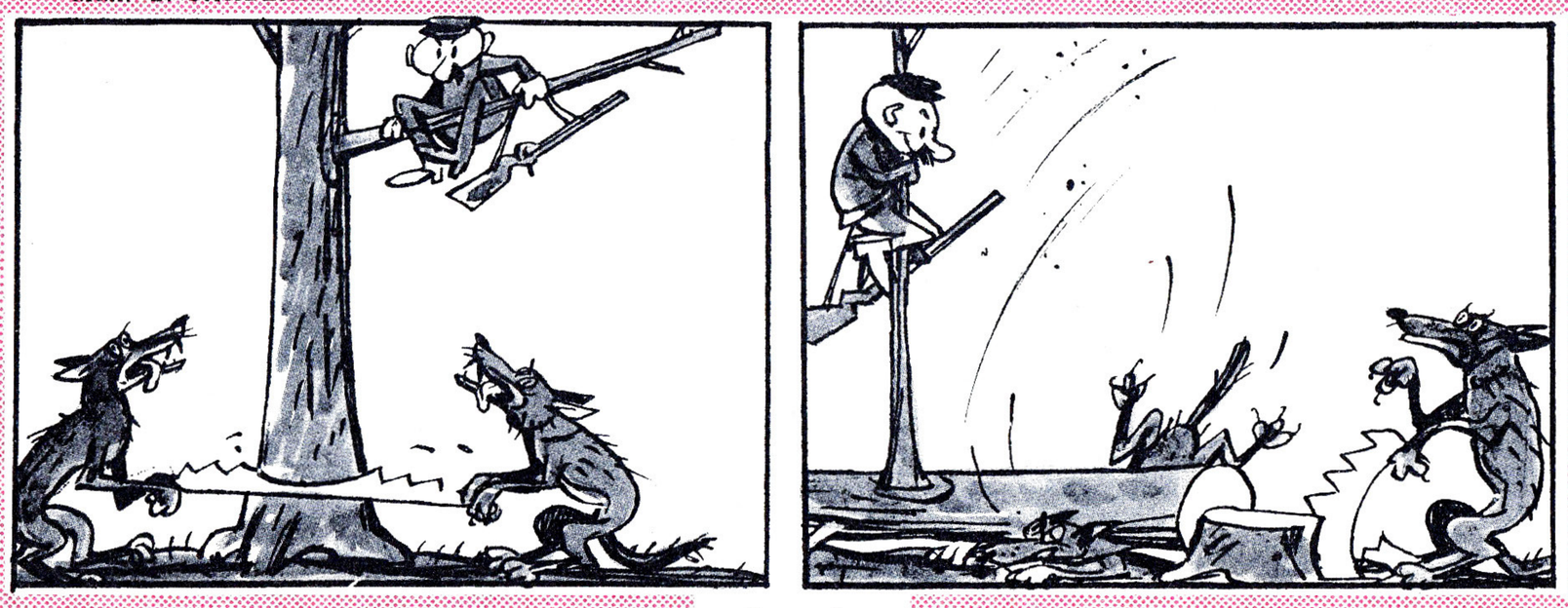

Без слів.